

‘Geroepen om vrienden van Christus te zijn’

+ J.H.J. van den Hende

diesrede Vronesteyn

**‘Geroepen om vrienden van Christus te zijn’
+ J.H.J. van den Hende
diesrede Vronesteyn
1 oktober 2009**

Een uitgave van het bisdom van Breda, oktober 2009
T 076 5223444
E secretariaat@bisdombreda.nl
I www.bisdombreda.nl

Op de voorkant: processiekruis (2009) door R. Bouwmeester.

‘Geroepen om vrienden van Christus te zijn’

Jaar van de priesters

Wereldwijd in de Katholieke Kerk wordt momenteel het jaar van de priesters gehouden. Het jaar van de priesters is begonnen op het Hoogfeest van het Allerheiligst Hart van Jezus (19 juni 2009) en zal worden afgesloten wederom op het Hoogfeest van het Heilig Hart (11 juni 2010).

Paus Benedictus heeft het jaar van de priesters uitgeroepen met een duidelijke bedoeling. In zijn brief aan het begin van het jaar van de priesters¹ zegt de paus dat het jaar van de priesters “wil bijdragen aan het intensiveren van het streven van alle priesters naar een innerlijke vernieuwing, voor een nog sterker en daadkrachtiger getuigenis voor het evangelie in de wereld van vandaag.”

Het jaar van de priesters is dus bedoeld als een stimulans voor priesters om te streven naar innerlijke vernieuwing met het oog op een evangelisch getuigenis in de wereld van nu.

Innerlijke vernieuwing met het oog op getuigenis. Hoe doe je dat? Paus Benedictus maakt duidelijk dat we daartoe allereerst moeten beginnen bij Christus, die de oorsprong en de volheid is van het priesterschap. En de paus heeft alle priesters voor ogen die dag na dag proberen met hun gedachten, hun wil, hun gevoel en hun algehele levensstijl gelijkvormig te zijn aan Christus, priesters die trouw (willen) blijven aan hun roeping.

Vandaag ben ik in uw midden uitgenodigd om in het kader van het jaar van de priesters met u na te denken en te spreken over de roepstem van de Heer, over roeping.

¹ Benedictus XVI, *brief aan het begin van het jaar van de priesters*, in: *Kerkelijke documentatie* (2009) nr. 4-5.

Roeping van de mens in algemene zin

In de Catechismus van de Katholieke Kerk heeft het eerste hoofdstuk als titel meegekregen: ‘De mens is bekwaam door God aangesproken te worden’. De diepste grond is dat iedere mens door God is gemaakt. Het verlangen naar God is gegrift in het hart van de mens, want de mens is door en voor God geschapen.² Er is sprake van wederkerigheid in de relatie tussen God en de mens.

De heilige Schrift zegt ons dat God er voor gekozen heeft om de mens te maken naar zijn beeld: “als beeld van God schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij hen” (Gen. 1, 27). In psalm 8 klinkt van de kant van de mens de bewondering dat God de mens zo naar waarde schat, namelijk de mens als het werk van zijn handen en als zijn beeld. De psalmist zingt uit: “wat is dan de mens dat Gij acht op hem slaat, het mensenkind dat Gij hem aanziet” (ps. 8, 5). En in psalm 139 wordt gezegd: “Gij zijt het die mijn kern hebt gevormd, die mij weefde in de schoot mijner moeder, en ik loof U in het besef dat ik ben eerbiedwekkend van maaksel, een wonder is wat Gij schiep. Mijn wezen kent Gij volkomen” (ps. 139, 13-14).

Het is de vrije scheppingsdaad van God dat het geschapene als goed bestaat, waaruit een antwoord van liefde en van vrijheid tot God terug kan komen. Een dialoog van liefde in vrijheid. Het verbond tussen God en mens is ten diepste de inhoud van de schepping. In de woorden van Kardinaal Ratzinger, nu paus Benedictus: “De schepping is er om een plaats te hebben voor het verbond dat God met de mens wil sluiten. Het doel van de schepping is het verbond, geschiedenis van liefde tussen God en mens [...] Wanneer dus alles aankomt op verbond, dan is het belangrijk te zien, dat het verbond relatie is: het zichzelf schenken

² Catechismus art. 27.

van God aan de mensen, maar ook het antwoord dat de mens Hem geeft. Het antwoord van de mens aan een God die goed voor hem is, houdt in: liefde, en God liefhebben betekent: Hem aanbidden.”³

Dat de mens in het bestaan is geroepen door God, dat de mens vanwege God een roeping heeft, wordt reeds in de geschriften van de kerkvaders in verband gebracht met de waardigheid van de mens (*dignitas christiana*).⁴ De Catechismus zegt: “De diepste grond van de menselijke waardigheid is gelegen in de roeping van de mens tot gemeenschap met God. Reeds vanaf de geboorte wordt de mens uitgenodigd tot een dialoog met God: immers, hij bestaat alleen, doordat hij door God uit liefde is geschapen en door Hem altijd uit liefde in stand wordt gehouden.”⁵

Sprekende over de roeping van iedere mens, moge het duidelijk zijn dat we hierbij de vrijheid van iedere mens - ook van God gekregen - niet over het hoofd mogen zien. Immers, de verbondenheid met God die onze Schepper is, kan door een mens worden afgewezen of miskend. Maar ook al kan een mens God vergeten en afwijzen, God van zijn kant houdt niet op de mens te roepen.⁶

In het licht van ons godsgeloof en van ons mensbeeld, op grond van de heilige Schrift en de Traditie, is het de overtuiging van de Kerk dat een mens pas ten diepste zijn bestemming en geluk kan vinden in God. “Het zoeken van God eist van een mens een volledige inzet van zijn verstand, de oprechtheid van zijn wil, een

³ J. Ratzinger/Paus Benedictus, *De geest van de liturgie*, Vlagtwedde (2006) 16-24.

⁴ J. Hulshof, *De waardigheid van de mens*, in: AAVV, *Uit op Geluk*, Baarn (1995) 18-29.

⁵ Catechismus art. 27; Vaticanum II, pastorale constitutie *Gaudium et Spes* (1965) art. 19. Zie ook: Chr. Schönborn, *Der Mensch als Abbild Gottes*, Augsburg (2008) 37-84.

⁶ Catechismus art. 29.

‘oprecht hart’ en ook het getuigenis van anderen die hem leren God te zoeken.”⁷

De specifieke roeping tot priester

Wanneer wij komen te spreken over de specifieke roeping tot het priesterschap, dan is het fundamenteel dat we beseffen dat God zelf van den beginne reeds met iedere mens in gesprek is. De dialoog tussen God en mens komt niet dan pas op gang wanneer een kandidaat het seminarie binnengaat, maar is met ons mens-zijn gegeven.

Natuurlijk is het nodig dat in de vorming van een kandidaat de dialoog met de Heer wordt verdiept, getoetst en uitgezuiverd teneinde te kunnen komen tot de vaststelling dat er sprake is van de specifieke roeping tot priester en dat iemand in staat is tot een vrij en positief antwoord op de van God gekregen roeping. In de exhortatie *Pastores dabo vobis* aangaande de vorming van de priesters in de huidige omstandigheden⁸ worden met het oog op de priesterlijke vorming vier dimensies genoemd, namelijk de menselijke vorming (artt. 43-44), de geestelijke vorming (artt. 45-50), de intellectuele vorming (artt. 51-56) en de pastorale vorming (artt. 57-59). De Kerk noch de kandidaat mogen wat betreft de priesterlijke vorming over één nacht ijs gaan.

Hoe kunnen we de specifieke roeping van de priester omschrijven of verwoorden? In de voornoemde brief aan het begin van het jaar van de priesters zegt de paus dat de priesters geroepen zijn om “vrienden van Christus” te zijn: “Op bijzondere wijze zijn de priesters door Christus geroepen, uitgekozen en uitgezonden.” Hierbij valt te denken aan een gedeelte uit het evangelie van Marcus over de roeping van de Twaalf: “Jezus ging

⁷ Catechismus art. 30.

⁸ Johannes Paulus II, Postsynodale Apostolische *Exhortatie Pastores dabo vobis*, in: *Kerkelijke documentatie* (1992) nr. 5.

de berg op en riep tot zich die Hij zelf wilde; en zij kwamen bij Hem. Hij stelde er twaalf aan om Hem te vergezellen en door Hem uitgezonden te worden om te prediken.”⁹

Dat Jezus de berg op gaat, is zeer betekenisvol. Op de berg, hoog boven het doen en laten van elke dag, is de plaats waar Hij samen is met de Vader. In zijn boek over Jezus van Nazareth wijst paus Benedictus op het evangelie van Lucas. Daar staat: ‘In die dagen ging Hij naar het gebergte om te bidden, en bracht er de hele nacht door in gebed tot God. Toen het dag werd, riep Hij zijn leerlingen, en uit hen koos Hij er twaalf, die Hij apostelen noemde.’¹⁰ De roeping van de leerlingen vond dus plaats in gebed.¹¹ ‘Ze worden als het ware voortgebracht door het gebed, in de omgang van Jezus met de Vader. De roeping van de twaalf krijgt een theologische betekenis, die ver uitgaat boven de functionele betekenis. Hun roeping komt voort uit de dialoog van de Zoon met de Vader en is daarin verankerd’.¹² Er is sprake van vragen om arbeiders voor de oogst.¹³ Ze worden van God afgesmeekt en moeten door God zelf voor het dienstwerk worden uitgekozen. In het evangelie van Marcus staat bovendien dat de Heer riep wie Hij wilde. Iemand kan zichzelf niet tot leerling maken, het is een kwestie van een specifieke uitverkiezing door de Heer.

Het is het initiatief van God. De Heer riep persoonlijk de apostelen om Hem te vergezellen en uitgezonden te worden. Zij op hun beurt verzamelden andere leerlingen om zich heen als trouwe medewerkers in deze opdracht. “Zo hebben talloze gelederen van priesters [...] zichzelf door de eeuwen heen - in antwoord op Gods roeping en open voor de werking van de

⁹ Mc. 3, 13-14.

¹⁰ Lc. 6, 12.

¹¹ cfr. I. de la Potterie, *Het gebed van Jezus*, Bonheiden (1987) 51-52.

¹² Joseph Ratzinger/Benedictus XVI, *Jezus van Nazareth*, Tielt (2007) 170-180.

¹³ Mt. 9, 38.

heilige Geest - geheel in dienst van het evangelie in de Kerk gesteld.”¹⁴

En de Heer gaat tot op de dag van vandaag door met het roepen van werkers in zijn wijngaard. Een roeping van God wacht op een antwoord van de kant van de mens. Paus Benedictus zegt in zijn brief bij gelegenheid van Wereldroepingendag 2009 (roepingenzondag): “Wat van geroepenen wordt gevraagd is goed te luisteren, verstandig te onderscheiden, edelmoedig en bereidwillig in te stemmen met het goddelijke plan en serieus het specifieke van de priester- [...] roeping te onderzoeken, om er vervolgens verantwoordelijk en overtuigd aan te kunnen antwoorden.”¹⁵ Wanneer iemand de roepstem van de Heer positief beantwoordt, dan betekent dat dat de geroepene het plan van God aanvaardt. Wanneer iemand echt wil volbrengen wat de Heer in zijn hart heeft gelegd dan veronderstelt het dat de geroepene zich vereenzelvigd met Gods plan, dat hij Gods initiatief verwelkomt, dat hij zich eraan bindt en dat hij bereid is om volledig samen te werken met Gods plan.

En niet alleen de kandidaat beantwoordt de specifieke roeping van de Heer. Het sacrament van de wijding is verbonden met de gehele Kerk van Christus. Daarom is het enerzijds noodzakelijk dat de wijdeling zelf naar voren treedt en zich durft beschikbaar te stellen voor het ambt van priester, en anderzijds dat de erkenning van de roeping vanwege de Kerk wordt uitgesproken en de wijdeling wordt uitgenodigd om zich te presenteren.

Dit is essentieel want de specifieke roeping tot het priesterschap vindt zijn vervulling juist in de gemeenschap van de Kerk.¹⁶ Het

¹⁴ Benedictus XVI, *Boodschap voor de 46ste Wereldroepingendag, 3 mei 2009*, in: *Kerkelijke documentatie* (2009) nr. 3.

¹⁵ Benedictus XVI, *Boodschap voor de 46ste Wereldroepingendag*.

¹⁶ In de afgelopen jaren heeft paus Benedictus de boodschappen bij gelegenheid van Wereldroepingendag meermalen in de context geplaatst van

ambtelijk priesterschap staat ten dienste van het algemeen priesterschap van alle gelovigen.¹⁷ Er is onderscheid en samenspel.¹⁸ Als bedienaar van de sacramenten bouwt de priester de Kerk op in de viering van de Eucharistie. Paus Benedictus stelt in zijn brief voor roepingenzondag 2009: Het zijn de priesters die geroepen zijn om door de viering van de Eucharistie het verlossingwerk te laten voortgaan. En ‘in de viering van de Eucharistie is het Christus zelf die werkt in degenen die Hij als zijn dienaren uitkiest’.¹⁹ De heilige pastoor van Ars zegt: ‘zonder het wijdingssacrament zouden wij de Heer niet hebben [...] de priester bezit de sleutel tot de hemelse schatten.’²⁰

Bovendien moet nog gezegd worden dat het gewijde ambt een radicale ‘gemeenschapvorm’ heeft, en dat het slechts vervuld kan worden als een ‘collectief werk’. Het kan namelijk alleen in de gemeenschap van de priesters en hun bisschop vervuld worden.²¹

Je roeping onderhouden

Het is - in het licht van de heilige Schrift en verkondiging van de Kerk - van fundamenteel belang om in geloof te beseffen dat God iedere mens vanaf de geboorte uitnodigt tot dialoog met Hem. In dit verband kun je de mens beschouwen als een godsdienstig wezen.²² De apostel Paulus zegt in zijn toespraak op

de Kerk. In 2006: *Roeping in het mysterie van de Kerk*; in 2007: *Roeping tot de dienst aan de Kerk als communio*; in 2008: *Roeping tot de dienst aan de Kerk in haar zending*.

¹⁷ Vaticanum II, dogmatische constitutie over de Kerk *Lumen Gentium* (1964) artt. 10-11; Nederlandse bisschoppen, Bisschoppelijke brief *Kerk, Eucharistie en Priesterschap*, Utrecht (2008).

¹⁸ W. Kasper, *Dienaar van de vreugde*, Tielt (2008) 48-68.

¹⁹ Benedictus XVI, *Boodschap voor de 46ste Wereldroepingendag*.

²⁰ Benedictus XVI, *Brief aan het begin van het jaar van de priesters*.

²¹ Johannes Paulus II, Postsynodale Apostolische Exhortatie *Pastores Dabo Vobis*, in: *Kerkelijke documentatie* (1992) nr. 5, art. 17.

²² Catechismus, art. 28.

de Areopagus van Athene: 'door God hebben wij het leven, het bewegen en het zijn.'²³

God is van den beginne ten diepste met iedere mens begaan als maaksel van zijn handen, en Hij houdt niet op iedere mens te roepen. Dat lang niet alle mensen, zelfs niet alle Christenen, zich van deze relatie met God bewust zijn, is een feit. In het concrete leven van veel Christenen wordt het ontvangen van het doopsel lang niet altijd beantwoord met een bewuste toeleg op het gedoopte bestaan. En in hoeverre werkt de deelname aan de Eucharistie werkelijk door in het leven van de gemiddelde gelovige? Is er voldoende toeleg op het gebed? Onderhouden wij werkelijk de aangeboden relatie met de Heer?

Je roeping op het spoor komen, antwoorden op datgene wat de Heer in je hart heeft gelegd, begint met bewust in dialoog treden met de levende God. Want hoezeer God ook met groot geduld en intense trouw²⁴ zich naar ons toekeert, essentieel is dat er uiteindelijk een oprecht en doorleefd antwoord klinkt van onze kant, in alle vrijheid instemmend met Gods bedoelingen met ieder van ons.

Teneinde antwoord te kunnen geven op de specifieke roeping om priester te worden is het nodig om - bewust staande in de dialoog met de Heer en in gemeenschap met de Kerk - je te laten onderrichten, te sterken en te voeden met de gaven van de Heer.

Voor het onderhouden van de van God gekregen roeping wil ik hier vier belangrijke gaven van God noemen.

²³ Hand. 17, 28a.

²⁴ 2 Tim. 2, 13.

a. Het woord van God

In zijn brief aan het begin van het jaar van de priesters stelt paus Benedictus, citerend uit zijn homilie van de chrismanis 2009, de indringende vraag: ‘Zijn wij werkelijk doordrenkt van Gods woord? Is dat werkelijk het voedsel waarvan wij leven, meer dan van brood en de zaken van deze wereld? Kennen we het werkelijk? Houden we ervan? Gaan wij er innerlijk mee om, zodat het ons leven bepaalt, ons denken vormt?’ Het woord van God is voeding voor ons geloofsleven. St. Augustinus zegt: ‘Het woord van God beluisteren, is Christus nuttigen’. En in de context van de Eucharistie zegt Origenes: ‘Gij zijt ervoor bezorgd dat bij het communiceren geen kruimel van het Lichaam des Heren op de grond valt. Even erg is het, het Woord van God onachtzaam te beluisteren.’²⁵

b. Gebed

In het evangelie lezen zij bij voortduring dat Jezus zijn dienstwerk vervult in verbondenheid met de Vader. Er is sprake van intens gebed. De leerlingen komen bij het zien ervan tot de vraag: Heer, leer ons bidden.²⁶ En in de eerste brief aan de Thessalonicenzen staat de aansporing: ‘Bidt zonder ophouden.’²⁷ Bidden is spreken met God, je leven delen met de Heer, je leven vertrouwd aan Hem voorleggen, telkens weer. Dit is een voorwaarde om je volledig te kunnen identificeren met de opgave die je van de Heer ontvangen hebt.²⁸ En als het moeizaam gaat, vertrouw dan op de hulp van de heilige Geest.²⁹ Bid ook met heel je hart voor de mensen om je heen, in het bijzonder voor hen die aan je zorgen zijn toevertrouwd.

²⁵ Bisdom van Breda, geloofsboekje *Altaar en lezenaar, ontmoeting met de Heer* (2009) 4. Zie ook: J. Hermans, *Uw geheim ligt op de tafel des Heren*, Brugge (1983) 41; Bisdom van Breda, geloofsboekje *De Bijbel* (2008).

²⁶ Mt. 6; Lc. 11.

²⁷ 1 Tes. 5, 17. Zie ook Lc. 18, 1-8. Cfr. I. de la Potterie, *Het gebed van Jezus*, Bonheiden (1987).

²⁸ Cfr. Benedictus XVI, *Brief aan het begin van het jaar van de priesters*.

²⁹ Rom. 8, 26-27.

c. Sacrament van boete en verzoening, de biecht

In het evangelie van Johannes staat te lezen dat Jezus, gekruisigd en verrezen, op de eerste dag van de week zijn leerlingen bezocht. Staande in hun midden zei Hij: ‘vrede zij u’. En na tot hen gesproken te hebben blies Hij over hen en sprak: ‘Ontvangt de heilige Geest. Aan wie ge zonden vergeeft, zijn ze vergeven, en aan wie ge ze niet vergeeft, zijn ze niet vergeven.’³⁰

Paus Benedictus verwijst in zijn brief aan het begin van het jaar van de priesters naar de pastorale praktijk van de heilige pastoor van Ars waar het ging om het sacrament van boete en verzoening. “Wie tot zijn biechtstoel kwam, omdat hij werd aangetrokken door een [...] verlangen naar Gods vergeving, vond bij hem bemoediging onder te duiken in de ‘stroom van de goddelijke barmhartigheid’ [...] En als iemand terneergeslagen was bij de gedachte aan zijn zwakheid en onstandvastigheid en vreesde herhaling in de toekomst [...] zei de pastoor van Ars hem..]: ‘de goede God weet alles. Nog voordat je zondigt, weet Hij dat je weer zult zondigen, en toch vergeeft Hij je. Hoe groot is de liefde van onze God, Die zo ver gaat dat Hij vrijwillig onze toekomst vergeet, opdat Hij ons nu kan vergeven’.”

Een priester die de bedienaar is van het sacrament van de biecht, is zowel rechter als arts (*simul iudex et medicus*). Vergeving van zonden vraagt immers een beoordeling en is tevens genezing/bevrijding van zonden. Op de weg met de Heer, in de relatie met de levende God, bewerkt het sacrament van boete en verzoening enerzijds vergiffenis van zonden en biedt anderzijds de gelegenheid om te komen tot hernieuwing van de toewijding aan de Heer en aan zijn plan met de mens, waarin de roeping besloten ligt. De paus spreekt van ‘een dialoog van heil’.

³⁰ Joh. 20, 19-23.

d. sacrament van de Eucharistie

Het Tweede Vaticaans Concilie noemt het sacrament van de Eucharistie ‘bron en hoogtepunt van heel het Christelijk leven’³¹. In de Eucharistie gedenken wij Gods heilsdaden, het geschenk van het leven en Gods aanwezigheid de eeuwen door. In het bijzonder: de menswording van Gods Zoon, zijn leven temidden van ons, zijn sterven aan het kruis en zijn opstanding tot nieuw leven.

In de Eucharistie ontmoeten wij de verrezen Heer als onze Gastheer en als ons voedsel. Het is de verwerkelijking van Christus’ belofte: “Ziet, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding der wereld.”³²

Het jaar van de priesters

Zoals gezegd aan het begin van deze voordracht wordt het jaar van de priesters met een duidelijke bedoeling gehouden. Het is bedoeld als een stimulans voor priesters om te streven naar innerlijke vernieuwing met het oog op een evangelisch getuigenis in de wereld van nu. En wanneer het over de priesters gaat, dan is de gehele Kerk daarmee gemeid.

Het heeft ook alles te maken met de samenwerking met vernieuwd en verdiept enthousiasme tussen de ambtsdragers en de andere charismata in de Kerk, om te komen tot een impuls voor een nieuw engagement van de Kerk bij verkondiging en getuigenis van het evangelie van de hoop en de liefde in alle delen van de wereld.³³

³¹ Vaticanum II, *Lumen Gentium* (1964) art. 11 “totius vitae christianae fons et culmen”.

³² Johannes Paulus II, encycliek *Ecclesia de Eucharistia*, in: *kerkelijke documentatie* (2003) nr. 4.

³³ Benedictus XVI, *Brief aan het begin van het jaar van de priesters*.

Tot slot

God onderhoudt een band met ieder scheepsel. De waardigheid van de mens als scheepsel heeft ten zeerste te maken met het geroepen zijn door God. In *Gaudium et Spes* wordt gezegd: ‘De hoogste zingeving van de menselijke waardigheid is gelegen in de roeping van de mens tot gemeenschap met God.’³⁴

Op initiatief van God is er sprake van een dialoog tussen God en iedere mens. De verbondsrelatie tussen God en mens is ten diepste de inhoud en de bestaansgrond van de schepping.

De roepstem van God verstaan en in vrijheid positief beantwoorden gaat niet zonder de nodige uitzuivering en altijd in kracht van de heilige Geest.

Omdat God van den beginne een bestemming heeft met iedere mens afzonderlijk, is er nooit sprake van een late roeping, maar veeleer van een verlaat of misschien zelfs uitgesteld antwoord. St. Augustinus schreef: “Laat heb ik U liefgekregen.”³⁵

Wanneer het de specifieke roeping tot priester betreft is dat altijd te bezien binnen de context van de gemeenschap der Kerk, in een ecclesiologisch kader dus, in *communio* met de bisschop en de andere priesters. Het priesterschap, waarvan de volheid Christus zelf is, is niet los te denken noch als zodanig verkrijgbaar. Het is van groot belang om hierbij op te merken dat er sprake is van het jaar van de priesters (meervoud), hetgeen het gemeenschapskarakter van het ambt benadrukt. Men staat er niet alleen voor, zelfs niet als men dat zou willen!

³⁴ Vaticanum II, *Gaudium et Spes* art. 19.

³⁵ Aurelius Augustinus, *Confessiones*, boek 10 hoofdstuk 27 (vertaling G. Wijdeveld), Fontein Utrecht (z.j.) 316-317.

De vervulling van het ambt van priesters vraagt onherroepelijk de nodige - ook persoonlijke - offers. De leerling staat nu eenmaal niet boven zijn Heer.³⁶ Een dienaar is bereid aan te vullen wat aan het lijden van Christus nog ontbreekt ten bate van de Kerk.³⁷ De viering van de Eucharistie houdt het levensoffer van Christus voor ogen en schenkt tevens de sterkte om krachtens de van God gekregen roeping het daarbij behorende lijden uit te houden.

Van vitaal belang voor het onderhouden van de roeping (het in goede conditie houden van ons antwoord) is de grote trouw aan het woord van God (je kunt pas verkondigers zijn als je ook eerst hoorder bent van het woord) en de trouw aan de sacramenten waarin wij telkens worden vernieuwd³⁸, van binnenuit.

Roepingenpastoraal is veeleer het geloofsgesprek aanwakkeren in de gemeenschap van de Kerk alsook het besef doen groeien dat het God zelf is die ieder mens roept. Daarbij hoort ook de overtuiging dat de specifieke roeping tot priester allereerst gezien moet worden als een gave van God. Er dient eerder sprake te zijn van bidden om roepingen dan om campagne voeren.

Gods trouw en barmhartigheid in Christus is en blijft de dragende grond van het leven van de Kerk en van het dienstwerk van de priester. Het is aan het gewijde ambt om in de Kerk de verschillende roepingen c.q. charismata te herkennen en bijeen te brengen tot eenheid, op te bouwen tot eer van God.

De ene zending van Christus die aan de Kerk is toevertrouwd houdt in dat we uiteindelijk in communio een gezamenlijke roeping te vervullen hebben in de wereld.³⁹ Veelzeggend is in dit verband het veelvuldige gebruik van het woord 'roeping' in de nieuwste

³⁶ Mt. 10, 24-25a.

³⁷ Kol. 1, 24-25.

³⁸ Altaarmissaal, prelatie I Veertigdagentijd.

³⁹ Codex 1983, canon 204. 1.

encycliek *Caritas in Veritate*⁴⁰ waar het gaat om de sociale leer van de Kerk teneinde de liefde in waarheid te leven en uit te dragen.

Bidden wij steeds opnieuw om werkers in de wijngaard des Heren, om priesters die de voortrekkers zijn - in heiliging, verkondiging en bestuur - van het Volk van God in onze dagen. Dienaars van de oogst, zegt de Heer, want we hebben nog een grootse toekomst voor ons, dat is de voltooiing van het koninkrijk Gods, de ontmoeting met de Heer van aangezicht tot aangezicht.

+ J. van den Hende
bisschop van Breda, 1 oktober 2009

God,
U hebt in alle tijden zorg willen dragen
voor herders die uw volk leiden.
In dit 'Jaar van de priesters' willen wij bidden
om priesters voor onze parochies die,
vervuld van uw heilige Naam en
naar het voorbeeld van de Goede Herder,
trouw zijn aan de dienst van het altaar.
Wij vragen U, zend ons
enthousiaste verkondigers van het Evangelie
en ijverige bedienaren van de sacramenten.
Schenk goede priesters aan ons allen,
die willen meewerken aan de opbouw
van uw Rijk van vrede en gerechtigheid,
door Jezus Christus, onze Heer.
Amen.

Gebed Priesteropleiding Vronesteyn b.g.v. het jaar van de priesters.

⁴⁰ Benedictus XVI, Encycliek *Caritas in Veritate*, in: *Kerkelijke documentatie* (2009) nr. 6.